

Tori y Lokita / Tori et Lokita

Direcció: Jean-Pierre Dardenne, Luc Dardenne

Cinema africà

Països: Bèlgica i França (2022)

Fitxa tècnica

Guió Jean-Pierre Dardenne, Luc Dardenne **Fotografia** Benoît Dervaux **Interpretació** Mbundu Joely, Alban Ukaj, Tijmen Govaerts, Charlotte De Bruyne, Nadège Ouedraogo, Marc Zinga, Pablo Schils, Batiste Sornin, Annette Closset, Thomas Doret, Amel Benaïssa, Leonardo Raco **Durada** 89 min **Gènere** Drama **Llengües** Italià i francès, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

A la Bèlgica actual, un nen i una noia adolescent que van arribar sols d'Àfrica enfronten la seva invencible amistat contra les difícils condicions del seu exili. (FilmAffinity)

Crítica

25/05/2022 - CANES 2022: Jean-Pierre i Luc Dardenne tornen a les arrels del seu cinema amb un relat formidablement pur que se centra en dos nens als quals han deixat enrere

Per a aquesta nova competició al Festival de Canes, **Jean-Pierre i Luc Dardenne**, doble Palma d'Or per *Rosetta* i *El niño*, tornen amb **Tori y Lokita**, una pel·lícula que és un cop de puny, que s'hauria d'inscriure amb majúscules en la seva impressionant filmografia.

La Lokita té 16 anys. Se'n va anar de Benín per establir-se a Bèlgica. Però, per què se'n va anar exactament? Aquest món, aquesta vida que ha deixat enrere, aquestes fites, les seves esperances, els riscos que ha corregut, als quals ha sobreviscut són prou perquè obtingui un permís de residència? No, no avui, no aquí, no a Europa. La Lokita busca, per tant, una història que li permeti quedar-se, l'esperança d'una nova vida. S'aferra al Tori, un jove amb qui va compartir el camí de l'exili, expulsat de casa seva per sospites de bruixeria. Un nen abandonat, rebutjat, amb qui desenvolupa una relació fraternal, i també una mena de refugi per afrontar tant el present com el futur.

Els dos nens elaboren una ficció que s'alimenta dels sentiments de l'un per l'altre, per poder continuar junts el seu camí. Junts, escriuen un futur, un futur modest on la Lokita seguirà una formació d'ajuda domèstica, que li permetrà cuidar del Tori. Llevat que sigui el Tori qui, per la seva determinació, obstinació i energia, cuidi de la Lokita.

Però res no és fàcil. La història imaginada pel Tori i la Lokita s'esfondra quan ella és sotmesa als interrogatoris de l'Oficina d'Estrangeria. I els diners que esperaven aviat se n'aniran amb el pagament de deutes, i les promeses d'ajuda econòmica a la família que es va quedar al seu país. Sols contra tothom, el Tori i la Lokita exploren totes les vies possibles per pagar el seu deute, i seguir junts. La Lokita acceptarà la proposta del propietari d'un restaurant poc escrupolós, que l'amaga en un cobert en desús, en una solitud absoluta, perquè cuidi d'una plantació de cànnabis.

Ella és la jardinera, la que "enterrem", la que amaguem als ulls del món. Separada del Tori, sotmesa als xantatges sexuals d'en Betim (**Alban Ukaj**), que li promet papers falsos, és tancada, aïllada i explotada. Per la seva banda, el Tori no es pot resignar a perdre qui s'ha convertit en el seu arrelament, el seu nou país. Traça un pla per trobar-la i imagina un tràfic que precipitarà els dos joves cap a un precipici infernal.

El Tori i la Lokita, interpretats per dos actors novells, **Pablo Schils** i **Joely Mbundu**, són tots dos els herois de la ficció dels Dardenne. També ho són tots els nens, totes les dones joves i tots els migrants. Són els silenciats, ignorats i amagats. Aquells que els seus somnis d'una vida nova s'esvaeixen.

Els cineastes tornen amb aquesta pel·lícula a un cinema pur, més proper als seus dos protagonistes, ajustant-se als moviments, a la fugida permanent del Tori, i a la resistència de la Lokita. Un cinema de gestos, poca energia narrativa però molt tensa, 90 minuts d'una intensitat dramàtica que s'aferra a algunes mirades, a una cançó, i a un art consumat del final, un final aclaparador, que ve a reivindicar el significat polític de la pel·lícula, el compromís dels directors quan es tracta de qüestionar la nostra relació amb els altres. La pel·lícula acaba com un crit; és una crida, un gest artístic, un al·legat fictici per revisar les nostres polítiques migratòries, i despertar les nostres consciències. Un conte dramàtic, una paràbola, un *thriller* humà i social sobre les injustícies fonamentals, econòmiques, socials i racials que són molt presents actualment.

“Tori y Lokita”: premis i seleccions principals

Festival Internacional de Cinema de Pune (PIFF) 2023: millor pel·lícula

Festival de Cinema de Canes 2022: premi 75è aniversari

Festival de Cinema de Jerusalem 2022: menció especial millor pel·lícula internacional

Festival Internacional de Cinema de Sant Sebastià 2022: premi de l'Associació de Guionistes Bascos

Festival de Cinema Europeu de Sevilla 2022: gran premi del públic

Festival de Cinema Independent d'Ourense 2022: millor guió

Més 6 nominacions

Jean-Pierre Dardenne, Luc Dardenne

Filmografia com a directors (20 films dirigits entre tots dos, cap en solitari)

2022 *Tori y Lokita*

2019 *El joven Ahmed*

2016 *La chica desconocida*

2014 *Dos días, una noche*

2011 *El niño de la bicicleta*

2008 *El silencio de Lorna*

2007 *Chacun son cinéma ou Ce petit coup au coeur quand la lumière s'éteint et que le film commence*
(segment *Dans l'Obscurité*)

2005 *El niño*

2002 *El hijo*

1999 *Rosetta*

1996 *La promesa*

1993 *Je pense à vous*

1987 *Il Court, il Court, le Monde* (curtmetratge)

1987 *Falsch*

1983 *Regard Jonathan/Jean Louvet, son oeuvre*

1982 *Leçons d'une université volante*

1981 *R... ne répond plus*

1980 *Pour que la guerre s'achève, les murs devaient s'écrouler*

1979 *Lorsque le bateau de Léon M. descendit la Meuse pour la première fois* (curtmetratge)

1978 *Le chant du rossignol*

Biografia

Els germans Jean-Pierre i Luc Dardenne van néixer el 1951 i el 1954 (2011. Premi EFA al millor guió), *Dos días, una noche* (2014), *La chica desconocida* (2016) i *El joven Ahmed* (2019), premi a la, respectivament, a Awirs, Bèlgica. Escriuen, dirigeixen i produeixen junts les seves pel·lícules. Van començar dirigint documentals a finals dels anys setanta, i ja als 80 van filmar la seva primera obra de ficció, *Falsch*. La seva consagració internacional arribaria amb *Rosetta*, guanyadora de la Palma d'Or de Canes el 1999, i una de les pel·lícules més influents d'aquells anys. Des de llavors, totes les seves pel·lícules han participat a la secció oficial a concurs del Festival de Canes, i el 2005 van guanyar la seva segona Palma d'Or amb *El niño*. Les seves pel·lícules més recents són *El niño de la bicicleta* millor direcció a Canes, festival on el seu darrer film, ***Tori et Lokita***, va obtenir el Premi 75è aniversari.

Organització:

En conveni amb:

